

Λεξ. Ἡπίτ. Δημητρ.: Ἐχει ἀπάγκειο σήμερα Λεξ. Δημητρ.

4) Μεταφ. προστασία Στερελλ. (Αἰτωλ.): Δὲν ἔχ' ἀπάγκειο αὐτός. Συνών. ἀπάγγειασμα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σκίαθ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπάγου Κρήτ. Πβ. ἄγκειος.

ἀπαγκλισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπαγκλισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἄγκλισμός.

Ἐξάντλησις, ἀποτελείωσις: Ἀπαγκλισμὸς δ' ἀπαγκλισμοῦ δὲν ἔχει! Συνών. ἄγκλισμός, τελειωμός.

ἀπαγκλῶ ἀμάρτ. ἀπαγκλῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπογκλῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀγκλῶ.

Καθαρίζω τι: Ἀκόμα δὲ δ' ἀπόγλησες τὰ δώματά σας; — Ἐπόγλησά τα, μὰ δὲν εἶχανε δὰ καὶ πολλὰ χιόνια ἀπάνω, ἵατι εἶναι ἔξωβορα. Ἀπαγκλῶ τὸ χωράφι. Συνών. ἀγκλῶ A3.

ἀπαγνάντια ἐπίρρ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπαγνάδια Μακεδ. (Μελέν.) — Κορ. Ἀνέκδ. λεξιλ. σημ. 85 ἀπανάντια Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια.

Ἀπέναντι ἔνθ' ἄν.: Κάθεται ἀπαγνάντια ἔς τὸ σπῖτι μας Λεξ. Δημητρ. Ἀπαγνάντια σ' εἶδα πῶρχουσουν Πρέβ. Τὸν εἶδ' ἀπαγνάντια Ζαγόρ. || Παροιμ. Ἀπαγνάντια ἀπ' τὸ τραπέζι κἀνένας δὲ χορταίνει (πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τις νὰ ἐπωφεληθῇ εὐνοϊκὰς περιστάσεις) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγνάντια A1, ἀνάγναντα.

ἀπαγόρευσις ἡ, λόγ. σύνθηθ. ἀπαγόρευσις πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπαγόρευσις.

Κώλυμα, ἀπαγόρευσις: Ἦταν ἡ μορφή ἐκείνη μὲ ἀπαγόρευσις ἔς τοὺς ἐλπίδες, ἔς τὰ ὄνειρα, ἔνα σβήσιμο καλὸ τῆς χαρᾶς ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 120

ἀπαγορεύω λόγ. κοιν. ἀπαγορεύου βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ ἀρχ. ἀπαγορεύω.

Ἀποτρέπω νὰ γίνῃ τι, ἐμποδίζω, κωλύω: Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ καπνίζῃς - νὰ μιλᾷς - νὰ φύγῃς κττ. Ὁ γιαντὸς μοῦ ἀπαγόρευε τὰ ἀλμυρὰ - τὰ γιαντιστά. Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα.

ἀπαγόρεια ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀπογόρεια Ἡπ. ἀπουγόρεια Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπαγόρεια τά, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπαγορεύω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου 21.

1) Νωχέλεια, ραθυμία, νωθρότης: Τὸν ἔπιασε ἡ ἀπογόρεια Ἡπ. Τ' εἶν' αὐτὴ ἡ ἀπουγόρεια π' σ' ἔπιασε; Ζαγόρ. Τὸν πιάσιν τ' ἀπαγόρεια τοῦ Ἡπ. 2) Ἡ ζάλη τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τις καθήμενος πλησίον τῆς πυρᾶς Ἡπ.

ἀπάγρια ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπάγρια Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἄγρια.

1) Μετὰ ἀγρίου τρόπου, ἀγρίως: Σὲ πῆρε ἀπάγρια αὐτός. Τοῦ ζήτησα λεπτὰ καὶ μὲ πῆρε ἀπάγρια. 2) Ἰσχυρῶς, ἀγρίως: Ἄσμ.

Θὰ βάλου ἀπάγρια τῇ φωνῇ | κὶ ἄγρια τὸ μοιρολόγι (μοιρολ.)

ἀπαγορικήτᾱ ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀγορικήτᾱ.

Ἐξ ἀκοῆς, συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω: Ἄσμ.

Ἰὼ τὰ εἶχα-ν-ἀπαγορικήτᾱ | τὰ βλαχοχώρια τοῦ Μορεᾶ (μοιρολ.) Συνών. ἀγορικήτᾱ, ἀκουστά.

ἀπαγωγή ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπαγωγή.

Ἡ βιαία ἡ ἐκουσία ἀρπαγὴ νεάνιδος: Φέτο εἶχαμε ἔνα σωρὸ ἀπαγωγές. Ἐγινε μὲ ἀπαγωγή.

ἀπάγωγος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. παγωγός < παγώνω.

Ὁ μὴ παγωμένος, μὴ καταψυγείς: Ἀπάγωτο νερό-φροῦτιτο.

ἀπαδειάζω Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποδειάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος ἀπαδειάζω Κύπρ. ποδειάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ποδκειάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Ἀδειάζω τελείως, ἐκκενῶ: Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: Ἀπόδειασε τὸ ποτήρι καὶ δῶσ' μου το Χίος Ἀκόμα δὲ δὸ ποδειάσα τὸ βαυλο Ἀπύρανθ. Ἀ δὲν ἀπαδειάσω τὸ σεδούκι, δὲ ἀρώω αὐτόθ. Συνών. ἀδειάζω B1. 2) Εὐρίσκω εὐκαιρίαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κύπρ.: Δὲν ἐπάδειασα νὰ ἔρω νὰ σὲ δῶ Κύπρ. Δὲν ἐπόδειασ' ἀκόμα Ἀπύρανθ.

***ἀπαδράχνω**, ἀπαβράχων Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδράχνω, παρ' ὃ καὶ ἀβράχων. Ἰδ. καὶ HPernot Dial. Tsakon. 318

Βιαίως λαμβάνω τι, ἀφαρπάζω. Συνών. ἀδράχνω A1.

ἀπαδυναμίζω ἀμάρτ. ἀποδυναμίζω Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἄ) ποῦναμίζω Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδυναμίζω.

Ἀποβάλλω τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις, καθίσταμαι ἀδύνατος, ἄτονος ἔνθ' ἄν.: Ἀπὸ τὴν ὕστερη ἀρρώστια ἀποδυνάμισεν τὸ κοπέλλι Ρέθυμν. Συνών. Ἰδ. ἐν λ. ἀπαγγελιάζω.

ἀπαδυναμώνω Πόντ. (Ἰμερ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδυναμώνω.

Ἀπαδυναμίζω, ὃ Ἰδ.: Ἄσμ.

Ἐγὼ χάθην ἡ δύναμις καὶ ἐπεδυναμῶθα καὶ ἄλλο 'κὶ σφῶς' τὰ γόνάτᾱ μ' καὶ ἄλλο 'κὶ σφῶς' τ' ὠμία μ'

ἀπαδυνατίζω ἀμάρτ. ἀποδυνατίζω Χίος — Λεξ. Μπριγκ. ἀποδ'νατίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ποῦνατίζω Ρόδ. ἀποδυνατῶ Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀδυνατίζω. Ὁ τύπ. ἀποδυνατίζω καὶ μεσν. Πβ. Διηγ. παιδιόφρ. στίχ. 790 (ἔκδ. Wagner σ. 168) «καὶ ὅταν ἐξαπορισθῇς καὶ ἀποδυνατίσῃς, | ἐκβάλλουν καὶ ὑπάγουν σε ἔξω εἰς τὸ λιβάδιν».

Ἀπαδυναμίζω, ὃ Ἰδ.

ἀπαδυνάτισμα τό, ἀμάρτ. ἀπονδ'νάτ'σμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαδυνατίζω. Παρὰ Σομ. τύπ. ἀποδυνάτισμα.

Ἐξαδυνάτισις, ἐξασθένισις.

ἀπαζάρευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παζάρευτός < παζαρεύω.

1) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν διαπραγματεύσεις: Ἔτσι τ' ἀγόρασα, ἀπαζάρευτα. 2) Ὁ μὴ δεχόμενος διαπραγματεύσεις: Εἶναι ἀπαζάρευτος ἄνθρωπος αὐτός, δὲν κάνει παζάρια.

ἀπάθεια ἡ, λόγ. κοιν. ἀπάθεια σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπάθεια.

1) Ψυχικὴ ἡρεμία, ἔλλειψις συγκινήσεων λόγ. κοιν.: Ἀπάθεια ποῦ σοῦ τὴν ἔχει! 2) Ἐλλειψις στενοχωρίας, ἄνεσις Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θράκ. (Κομοτ.): Ζῇ μ' ἀπάθεια οὐ καλότηχους Χουλιαρ. 3) Ὑπομονὴ Θράκ. (Αἰν.): Παροιμ.

Μὲ τὴν ἀπάθεια | βράζ' ἡ πάπια

(διὰ νὰ συντελεσθῇ ἔργον τι ἀπαιτεῖται ὑπομονή).

ἀπάθητος ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. ἀπάθητος Πόντ. (Τραπ.) ἀπάθ'τους Ἡπ.

